

BOGOLJUB TUJINI

Štev. 6., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 8. februarja 1948.

ŠTRIDESETDANŠKI POST

Štrideset dni pred veliko-
nočjo je Cerkev določila kot čas
posta in pokore. Zakaj je to potrebno?
Mnogi tega ne morejo razumeti. Čemu
ljudem nalagati take reči, ki so
človeku zoprne, mučne in težke? Za-
kaj Cerkev ljudem kali veselje in
jih odvrča od stvari, h katerim jih
tako vleče srce?

Kaj Cerkev s tem hoče? Ko
nas na pepelnico uvede v postni čas,
nas na čelu zaznamuje s pepelom in
nam pove obsodbo, ki visi nad nami,
s pretresljivimi besedami: "Spomni
se, človek, da si prah in da se v
prah povrneš." Človek, zamisli se,
popusti vsaj za nekaj časa vse druge
skrbí, poglobi se sam vase in svet se ti bo začel precej drugače kaza-
ti, kakor si ga gledal doslej. Spoznal boš, zakaj si na svetu. Videl
boš, da je pepel vse, na čemer ti je doslej viselo srce. Vse to ni
nič, vse bo minilo, tudi tvoje življenje bo minilo, samo tvoja dobra
dela bodo šla s teboj. Samo Bog je vse in kar boš zanj storil, bo
obveljalo. Vse drugo je minljivo, samo od Boga te odvrča, samo v
škodo ti je, zato se vsemu drugemu od ... eduj!

O d p o v e d ...

Tu se začne. Tu je korenina drevesa, katerega sadovi rastejo
in zorijo v večnost. Tudi Jezus je tako storil. Svoje delo za zveličanje
sveta je začel z odpovedjo in postom. S tem je za vse čase pokazal,
kje je začetek poti, ki vodi v življenje. "Jezus se je vrnil od Jordana
poln sv. Duha; in Duh ga je vodil po puščavi 40 dni... Tiste dni ni
nič jedel; ko so pa minili je bil lačen." Lk. 4.1-2. S tem se je za-
čelo največje delo v korist človeštva - delo za obnovev božjega
kraljestva na zemlji. Pa na tako čuden, tako preprost in svetu tako
nerazumljiv način. Svet začneja svoja velika dela drugače: z velikimi
pojediniami, s hrupnimi slavnostmi, z velikim sijajem in šumom. Tu pa
stoji v začetku puščava, samota, molitev in post. Ta začetek je edino
pravi, edino merodajen za vse in za vselej. Tu so zastavili svoje
delo vsi, ki so za božjo čast in za človeštvo kaj trajno vrednega
storili.

Zakaj ravno odpoved? Zakaj ima ravno odpoved tako moč? -
V njej je nasprotje tega, kar vodi človeka proč od čobrega in s tem
proč od Boga. V začetku pota, ki vodi človeka proč od Boga, stoji odpor
proti premagovanju. Pred prvim grehom na svetu in prvo nepokorščino
nasproti Bogu stoji nepremagana uživaželjnost. "Videla je torej žena,
da je drevo dobre za jed, lepo za oči in prijetno za pogled in vzela
je sad in ga pojedla in dala ga je tudi svojemu možu, ki je pojedel."

Taka je zgodba vseh grehov na svetu. Pred vsemi gre ne premagano poželjenje. Ko tako mika in draži, da bi utrgal, pokusil in zaužil. Potem bom srečen, bom miren, polajšane bodo vse želje. Ni se mogoče vzdržati. Preveč mika. Tudi če Bog prepoveduje. Nepremagovanje je v začetku vseh grehov, vseh odpadov od Boga in v začetku vseh zgrešenih in izgubljenih življenj.

Zakaj naj bi se človek premagoval in odpovedoval? Zakaj bi si ne priyoščil užitkov, ki se mu na toliko načinov v življenju ponujajo? Čemu potem vsi ti miki, če jim človek ne sme slediti? Čemu vsi ti užitki, če si jih človek ne sme poslužiti?

S a m o e n a p o t ...

Bog je človeka ustvaril, da bi bil srečen na zemlji in srečen v večnosti. Pot do sreče je pa samo ena. Samo v izpolnjevanju božje zapovedi. Vse druge sreče, ki se ponujajo človeku izven te poti, so samo videz in prevara, kar je z bridkostjo moral ugotoviti še vsak, kdor tega ni hotel verjeti. Samo spolnjevanje božje volje vodi do resnične sreče. Ta pot je pa težka. Za človeka, ki nosi v duši posledice izvirnega greha, pretežka. Sam s svojimi moči bi božjih zapovedi ne mogel izpolnjevati, vsaj vseh ne in trajno ne. Toda Bog nam je pripravljen pomagati, če le vidimo našo dobro voljo. To pomoč božjo imenujemo božjo milost in nam jo Bog nudi zaradi Kristusovega zasluženja.

V s a k s e o d l o č i s a m ...

Bog nam je določil namen življenja, načrtoval pot, ki vodi do tega namena in daje pomoč - milost, da bi po tej poti mogli hoditi. Vendar siljen ni nihče. Človek se odloča sam. Razum ima, da mora presoditi, kaj je Bogu v čast in njemu samemu v srečo in voljo ima, da se svobodno po svojem spoznanju odloča. V tem je ravno skrivnost, da ljudje, ki so v enakih razmerah vzrastli, enak pouk in enako vzgojo uživali, tako različna pota hodijo. Sami so se odločili za Boga ali proti njemu, za življenje premagovanja ali uživanja. Vsak je sam za svoja dejanja in svoje življenje odgovoren. Na tem temelji božje plačilo ali božja kazen.

Človek živi na svetu, da bi bil srečen že na zemlji, posebno pa v večnosti. Srečen pa more biti le v Bogu in v zvezi z Bogom, kakor se otrok srečnega počuti le pri dobrih starših. Drugje sreče ni. Svet naj bi bil božje kraljestvo. Vsi naj bi prostovoljno priznavali Boga za svojega očeta, v tem priznanju in pokorščini do njega njemu vedno bolj podobni postajali, se mu vedno bolj bližali, se že na zemlji čutili ob njem srečne, kolikor je mogoče biti na zemlji srečen in polnost sreče v gledanju njega v večnosti nadaljevali. Takšen je red božjega stvarstva. Tak bo tudi ostal. Nihče ga ne bo spremenil.

S l u ž b a B o g u - o d p o v e d i s e b i ...

Človeško življenje naj bi bilo služba Bogu. Toda kako? Ko pa je ravno to tako težko. Ko pa je vse drugo, kar temu nasprotuje mnogo lažje kot to. Ko je toliko reči, ki človeka vlečejo drugam, proč od izpolnjevanja njegove volje, proč od Boga. V tem je ravno tisto veliko, lepo in dobro, zaradi česar je človekovo življenje vredno večnega plačila. Tem nikom se odpovedati in storiti to, kar je božja volja, pa čeprav je težko, to je ravno tisto dejanje, ki ga imenujemo odpoved, zatajevanje, žrtev.

Odpovedati se nečemu, kar mika, pa je proti božji volji. Odpovedati se v hrani, pijaci, v obleki, stanovanju, premoženju, krotiti počutnost, odpovedati se nepotrebnim zabavam. Tu je začetek. O postu pravi Cerkev, da zatira napake, dviga srce in zaradi njega daje Bog krepost in plačilo. To velja v neki meri o vsakem premagovanju.

Vsako premagovanje zatira v nas huda nagnenja, dviga srce od stvari k Bogu, vodi čednosti in kliče božje plačilo. Od odpovedi je vse odvisno. Tu se odloča naše razmerje do našega življenjskega namena in do Boga. Tu se začne pot ali v nebesa ali v pekel. Nihče ni ničesar trajno vrednega storil za človeštvo in nihče še ni postal svetnik in dosegel nebes brez odpovedi.

S i c e r j e v s e n e s m i s e l n o , v o d i v
p r o p a s t . . .

Bog nas je ustvaril, da bi s spolnjevanjem božje volje Boga č. stili in se zveličali. Zato smo na svetu. Kaj pa, če bi božje volje ne izpolnjevali, in Bogu dolžne časti ne dajali? Če bi živeli razuzdano, po svoji volji in svojih željah? Ali bi imeli potem še razlog živeti na svetu? V naravi opažamo zanimiv pojav, da ud, ki ne služi več namenu, za katerega je bil ustvarjen, počasi tekom rodov okrne in izgine. Nekaj podobnega je tudi s človekom. Kar ne služi več namenu, za katerega je ustvarjeno, propade. Človek, družina, narod, država, ki ne živi več po božji postavi, propade, izgine. Samo v izpolnjevanju božje volje ima razlog bivati in samo na tej podlagi ima svoj obstanek. Če tega ni, izgine. Ne izgine sicer naenkrat kakor ljudje ob Nošovem času, toda izgine gotovo. To nam kaže zgodovina in življenje. Nima več razloga bivati. Tako izginejo in izumro družine, ki so se izpridile. Ne uniči jih zunanja nesreča ampak lastna izprijeznost. V nekaj rodovih izginejo. Tako je tudi s celimi narodi in državami. Ko se splošno izpridijo, v nekaj stoletjih izginejo. Nimajo več podlage, ker ne odgovarjajo več namenu svojega bivanja. Obsojeni so na propast, katerega nobena politika, ne vojaška moč, ne visoka kultura, ne veliko število za trajno ne more preprečiti.

Ali ni morda za vsem tolikim uničevanjem in propadanjem naše dobe isti vzrok? Ali bi do vsega tega prišlo, če bi velika večina ljudi Bogu dajala dolžno čast in po njegovi volji živela?

T e m e l j č l o v e š k i d r u Ź b i - o d p o v e d . . .

Na odpovedi stoji svet. Ko je Bog sklenil uničiti Sodomo in Gomoro, ga je Abraham prosil, naj mestima prizanese. Bog mu je obljubil, da bo prizanesel, če bo našel v mestih vsaj 10 pravičnih. Deset pravičnih bi moglo rešiti propada tisoče grešnih. Tako je vedno. Zaradi pravičnih Bog svetu prizanaša. Njihove odpovedi in žrtve rešujejo svet. Ti so merilo svetovnih razmer. Čim več jih je na svetu, tem boljše za svet. Čim manj jih je, tem hujši so časi.

Odpovedi držijo svet. Na svetu smo, da bi božjo voljo izpolnjevali in se zveličali. To pa ni mogoče brez odpovedi in žrtev. Zato je Kristus svoje delo za obnovo božjega kraljestva na zemlji začel s puščavo, molitvijo in postom. To svoje delo je tudi zaključil z žrtvijo na križu in jo vsak dan ponavlja pri sv. maši, da vsak dan za svet zadoščuje in ga rešuje. Obnavlja in nadaljuje pa to svoje delo tudi po žrtvah in odpovedih kristjanov, ki so njegovo skrivnostno telo.

Na odpovedih stoji svet, tudi na naših. Zato moramo tudi mi kakor on jemati nase puščavo in post - odpovedi in žrtev. V teh časih je mnogim, med drugimi tudi nam beguncem, to Bog sam naložil. Glavno je, da jih v istem Duhu sprejemamo in prenašamo, kakor je svoj čas vodil Jezusa po puščavi. Težke so,endar neznosne ne. Kristjan marsikaj zmore, kar se nevernemu zdi pretežno. Zakaj podpira ga On, ki mu je v odpovedi sam dal vzgled. Podpira ga pa tudi sladka zavest, da z vsako žrtvijo pomaga in rešuje človeštvo.

=====

DREI SE KRATKIH PA POPOLNIH BESED:

ZAPUŠTI VSE IN VSE BOŠ NAŠEL! PUSTI POŽELJIVOST IN NAŠEL BOŠ MIR! TO PREMISLJUJ V DUHU, IN KO TO DOPOLNIŠ, BOŠ VSE RAZUMEL. (T. Kempš.).

KADAR GREMO K OBHAJILU...

Kadar gremo k obhajilu
nam prineseš Jezusa,
— položiš ga v naše duše,
z nami srečna moliš ga.

Jezus, cvet je tvoje duše
in največji naš zaklad;
kadar pride v nas prebivat,
sije rajska nam pomlad.

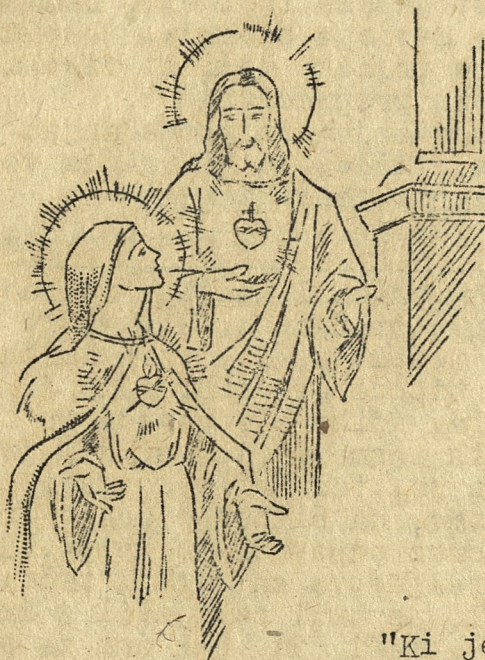
Naše duše so nebesa,
kadar Jezus v nas živi,
skrit je tu za vsa očesa
Kralj ljubezni, mišosti.

V revnem hlevcu varovala
si, Marija Jezusa,
z njim v tujino si bežala,
da si nam rešila ga.

Prosimo te, brani tudi
v dušah naših Jezusa,
noč in dan se satan trudi,
da bi nam oropal ga.

Žena, s soncem ožarjena,
Jezusa nam brani ti,
hudobija naj nobena,
ga iz duš ne prepodi.

KAKO NAJ OPRAVIM PREMISLJEVANJE OB PRVI SOBOTI

Marija pričakuje od tistih, ki jo časte s pobožnostjo prvih sobot, poleg molitve rožnega venca, tudi kratko (vsaj četrturno) premišljevanje ene izmed petnajsterih skrivnosti rožnega venca. Pri premišljevanju sodelujejo vse človekove duševne sposobnosti, spoznalne in težilne, um in srce. Za to delo je potrebno pravo razpoloženje, ki si ga je dolžan človek pripraviti. K zbranosti duha pomaga samota. V šundru in ropotu ni mogoče krotiti domišljije in jo obdržati pri dogodkih, oziroma resnicah, katere premišljujemo. Sv. Duh le v zbranosti razsvetljuje s svojo lučjo naš razum, da vidi resnice jasnejše in vžiga ljubezen, ki jo resnica zasluži. Skušajmo ob tretji skrivnosti žalostnega dela rožnega venca opisati, kako naj bi premišljevanje opravili.

"Ki je za nas s trnjem kronan bil".

Delo domišljije in spomina.

V d o m i š l j i j i poromajmo na dvorišče deželnega poglavarja Poncija Pilata in ob navzočnosti Kristusovi tam od strani opazujmo, kako vojaki s trnjem kronajo božjega Zveličarja. Sv. Cerkev nas vabi, naj opazujemo nenavadno krono, s katero je sinagoga, njegova kruta in neusmiljena mati, cvila njegovo čelo.

Kos stebra in majajoče tnalo; to naj bo prestol. Zveličarja slečejo. Na ramena mu vržejo star vojaški plašč; res kraljevski škrlat. Dlaka, prah na plašču se sprimejo s krvjo, ki še teče po telesu iz ran; dobljenih pri bičanju. V česno roko mu dajo trs; to naj bo žezlo. Tako sedi Jezus, naš kralj, na svojem kraljevskem prestolu.

Vojaki odlomijo butaro trnja, ki je rastlo ob zidu poglavarjeve palače in jo z izrazom burkežev polože na Jezusovo glavo. Posamezni trnji prodre v čelo in senca. Žile so prebodene. Jezus ne

vidi več, ker je kri zalila oči in trepalnice. Polastila se ga je strašna vročica. Žeja ga žge, njegovi udje drhte. Prizor je res grozen. Toda tem surovim ljudem je to početje v zabavo. Drug za drugim pristopajo in poklekujejo pred njim, pojoč kot v gledališču: "Pozdravljen kralj judovski!" Nato kakor v komediji prevrnejo svojo ga kralja s prestolom vred in ga zopet na surov način postavijo na prejšnje mesto. To trpinčenje traja dolge pol ure. Nato ga peljejo k Pilatu. Ta ga tako ponižanega pokaže ljudstvu: "Glejte človek!" (Jan 19,5).

Naloga razuma.

Domišljija je naslikala v živih barvah te dogodke po poročilih sv. pisma. N a t o s p r e g o v o r i r a z u m. Zakaj mora božji Sin tako trpeti?...

"Glejte človek!" Pa vendar ni to tisti človek, ki ga je Bog ob stvarjenju pokazal stvarstvu? Ni več tisto vzvišeno bitje, katere mu je Bog podelil kraljevsko oblast z besedami: "Počvrzita si zemljo!" Sramčenje našega Odrešenika je živa in strašna podoba neizmerne grešnikove sramote.

Jezus je oropan oblačil in ogrnjen v zavržene cunje. Grešnik je oropan belega oblačila nedolžnosti. Milost, darovi sv. Duha, odsev božje slave v njegovi duši, vse to je izginilo v tistem hipu, ko je človek smrtno grešil. Ostanajo mu samo še cunje oskrunjene narave.

Jezsu ovenčan s trnjevo krono. Bodice trgajo in mučijo glavo. Grešnik je pričakoval veselja. A ko je hudobijske korec, ostane le ostro trnje sramote in bridkega kesanja.

Jezus drži trs - resničnemu žezlu v zasme, ki se roga njegovi vsemogočnosti. Grešnikov razum nima več nadnaravne sile, ki jo je prejemal po milosti, zato ne more več krotiti poželjivosti.

Jezus je igrača krdela vojakov. Ko bi grešnik imel duhovne oči, bi opazil okoli sebe, kako se hudobni duhovi, pijani zmagošlavja norčujejo. Norčujejo zlasti iz beguncev. Kaj ti pomaga trpljenje, odpoved domu in premoženju, če pa naš poglavar kraljuje v tvojem srcu.

Vzbude se čustva in volja.

Ni mogoče, da bi ob živem predstavljanju ponižanja in trpljenja božjega Sina, ostalo srce trdo. Najprej se vzbudi sočutje. Če bolj je prevzeto naše srce, ko začuti Marijino trpljenje, ki prav tako od strani spremlja strahotno žaloigro velikega petka. Naše duhovno uho zasliši ob izbruhu surovih kletvin divjih vojakov nežno molitev Marijinih ust. Tudi mi se ji pridružimo in v ponižnosti skazimo čast ponižanemu Bogu. Pogled na oropanega in prevaranega grešnika pa naj povzroča v našem srcu gnus do greha in do vsega, kar je z njim v zvezi.

Razum spozna, da je pravi povzročitelj trpljenja Sina božjega greh, oziroma slabo nagnenje v naši naravi. Volja sklene, da temu ne bo pustila svobode, pazila bo na čute.

Izzivajoče podobe, ki mi bude meso, nevarne želje, prazni sijaj stvari, ki razvnamajo mojo pohlepno, nočne besede, ki uspavajo srce in pomehkužijo čustva, strastno govorjenje, ki me pretrese in vrže s poti, vonjave, ki me omamijo, poltene zabave, kjer se spo-zabim. Vse to pride po čutih. Služabniki duše postajajo orodje greha. Volja odloči, da bo skozi čute pustila vstopati življenje, a ne bo dovolila, da bi po njih vstopala tudi smrt. Če je kateri izmed čutov ne bo ubogal, ga bo kaznovala. Razum ve, s katerim čutom ima volja težave.

Z mrtvičenjem čutov zadenemo v naravi v tisto, kar je bolj

trdega; plemenitejsi del dosežemo z zatajevanjem duha. Vihrave želje, ki delovanje naše duše raztresajo; pohlepnost, s katero se ženemo za slavo, častjo, spoštovanjem; vnema, ki nas žene k samorazkazovanju; gon po gospodovanju in preobčutljivo samoljubje, ki povsod vidi žalitve. Vse to je dediščina Adamova, proti kateri se mora naša plemena volja boriti.

Sad premišljevanja.

Več sklepov je med premišljevanjem predložila naša volja razumu. Razum vse še enkrat pretehta. Najvažnejši sklep pokaže volji, da bi se ta zanj odločila. V duhu naj poklekne naša volja pred trnjem kronanega Jezusa in pred njegove noge položi sklep ter prosi moči. Ob zaključku se še zahvalimo za razsvetljenje in čustva, ki nam jih je med premišljevanjem dal in prosimo, da bi sklepom ostali zvesti. Angel varuh in trpeča Mati, ki smo ju prosili, nam bosta pomagala.

DEMIŠLIJA - O TVOJI BODOČNOSTI

Med begunci, ki jih čaka razpršitev v tujini, si tudi ti slovensko dekle. Kot druge, tudi tebe čaka trdo in težko življenje. Mi tega ne verjameš? Če tudi zanikaš, ti ne zamerim. Poznam tvojo neravo. Poleg tega si še mlada. Mladi ljudje si predstavljajo življenje rožnato - to pač zato, ker so mladi, idealni in življenja ne poznajo; kot taki računajo samo z lepim. Mlado dekle še posebno živi le svojim sanjam. Bodočnost si predstavlja lepšo kakor je. - Ne velja ta ugotovitev samo za redne razmere doma, ne, vse bolj drži za begunske dneve. Tebe so ti časi še prav posebno prizadeli. Vzeli so ti dom, vzeli domače, ugrabili najdražje. Težki časi pa v tvojem srcu niso zatemnili lepih predstav, niso postavili pregrad z napisi: "Kam misel? Stoj!" Ne! Demišljija, teženja, lepe sanje so še v tebi. Vsa živiš le bodočnosti in to taki, ki ti jo je naslikala tvoja demišljija. Če tudi ti bo življenje potekalo v tujini, kjer bo potekalo precej drugače kakor doma, si ne delaš težav; ti živiš le svojim sanjam. Samo, da se rešiš lesenih barak, mračnih sobic, nemira, pomanjkanja, enoličnih dni, potem misliš, bo vse lepše in boljše. Da, računaš celo, da bo neprimerno lepše kakor doma.

Cuj, draga sestra, pridruži se mi in skupaj pregledjva najino bodočnost. Videla boš, da sva si jo obe, i jaz i ti, predstavljali prelepo. Veliko sanj bo prešlo v trpkost, boleost in bolečino.

Če hočeva biti v svojem gledanju trezni, računajva s tem, da bova morali še dalje od doma in to morda sami, brez rojakov, ki bodo verjetno odšli prej, za nama ali drugam. Čez toliko in toliko mesecev se bova znašli med tujci, ki imajo drugo gledanje, druga teženja in navade kot midve. Vse njihovo življenje poteka drugače. O bedi in pomanjkanju ni govora. Žive v vsem izobilju. Kaj bova počeli ob takih materialnih dobrinah? Ali jih ne bova precenjevali in začeli podcenjevati duhovne? Ali se ne bova ob njihovi povprečnosti poplitvili. Tujce moramo pravilno soditi in presojati; trpljenje zadnjih let jim ni tako blizu kot nama, zato jima ne bova zamerili, če ne prodirajo v globino. Tudi njihovu verskemu življenju se ne bova čudili. Verjetno tudi tu ni take globine. Vedeti morava, da je prav trpljenje tista vez, ki naju je tako močno povezala s Kristusom. - Živeli bova morda z versko brezbriznimi ali s takimi, ki se nama bodo posmehovali in sramotili najino najlepše in najsvetejše. Ali bova prec njim klonili? Kaj bo, če bova živeli daleč od cerkve. Več mesecev ne bova mogli poklekniti pred zlato hišico in počastiti božjega

Jetnika, se udeležiti svete maše. Morda bodo najini novi gospodarji in sosedje drugoverci. Kaj bova počeli med njimi? Kje bova iskali zavetja in pomoči? Ali bova iskali utehne na zabavah in plesih? Se bova predali lahkoživosti? Ali se bova tujcem povsem približali; v noši jih posnemali, začeli z lepotičenjem; se zaradi udobnejšega življenja suženjsko podrejali; iskali zvez s tem ali onim, ali jim dali celo svoji srci? Morda niti ne bo treba suženjskega podrejanja. Kaj, če naju bo gospodar celo silil in nagovarjal v to ali ono stvar, nama obljubljal boljšanje, grozil s čim hudim; kaj če bo celo ogrožal najin cvet nedolžnosti...

Draga sestra, vse to se lahko zgodi! In kaj bova storili, ako bova stali pred odločitvijo; ali - ali? Če bova skupaj, bova druga drugi dajali pogum, mislili na dom in domače, na vse tisto, kar je slovensko, iskali pomoči pri Bogu in Materi božji; če bova sami ločeni, bova poskrbeli za pismen stik, goreče molili druga za drugo in poiskali zvezo s svojim spovednikom. Nikdar pa ne bova pozabili, kaj je najina naloga: vršiti božjo voljo. Sicer težka stvar, toda za naju osrečujoča in odrešilna.

~NAŠ NOVI MISIJONAR~

Leta 1945. je odšel iz Italije v misijone g. K o p a č Janez CM - prvi Slovenec po vojni. V novembru lanskega leta mu je sledil redovni sočrat g. W o l b a n g Karel. Zdaj se moramo spomniti tretjega slovenskega misijonarja, ki je bil član naše begunske skupine in mu želeli srečno pot!

Begunci, ki so se v Spittal preselili iz lienškega taborišča, se gotovo še spominjajo nove maše za božič 1945. Takrat je stopil pred Gospodov oltar frančiškanski novomašnik p. Rudolf P i f k o. Brez dragih domačih ob strani: brez matere, sestra in bratov. Tiho je prišel iz Severnih Tirol, kjer je našel po Vetrinju in Peggozu svoj begunski dom, ter v krogu svojih rojakov zapel prvo "Glorio". Tiho je po novi maši zopet odšel, da nadaljuje svoje bogoslovne študije in se usposobi za svoj vzvišeni poklic.

Za letošnji božič pa je p. Rudolf daroval Gospodu še večjo žrtev: odšel je v k i t a j s k e m i s i j o n e. Mati mu je po brezuspešnih prošnjah in želji, da bi ga po desetih letih vsaj še zadnjikrat videla in objela, mogla le po pismu poslati svoj materski blagoslov na dolgo pot...

Naš novi misijonar je bil rojen na Štajerskem dne 29. okt. 1919. Nižjo gimnazijo je študiral v Murski Soboti in Ptuju in je bil vsa leta član Marijine kongregacije. Marija mu je po mali maturi pokazala pot v samostan: stopil je v frančiškanski red, po noviciatu v Kamniku nadaljeval v Ljubljani gimnazijo in po veliki maturi dne 12. avgusta 1942 napravil slovesne obljube. Tudi z vojaščino mu ni bilo prizaneščeno. Sredi bogoslovnih študij pa se je v maju l. 1945 z množico Slovencev odpravil preko meje v mrzlo tujino. Ljubljanski škof dr. Gregorij R o ž m a n je za božič 1945 položil nanj svoje nadpastirske roke in ga posvetil v Gospodovega apostola. V juliju lanskega leta je končal bogoslovje ter od najvišjih redovnih predstojnikov dobil obedijenco za kitajske misijone, da zamaši vrzel, ki je nastala s smrtjo neumornega slovenskega misijonarja p. Bajtista T u r k a. To je bila že dolga leta njegova želja.

Menda je p. Rudolf prvi begunec, ki je dobil na Dunaju dovoljenje s podpisami štirih velebil... Šveda brez težav in tekanja sem in tja ni šlo, a končno si je le priboril vse potrebne papirje. Dne 20. decembra se je iz Inomosta odpeljal proti jugu, kjer sta se mu Boznu pridružila še dva južno-tirolska sobrata. Po slovesnem prejemu

misijonskega križa v bociški frančiškanski cerkvi je na sveti dan nadaljeval pot v večno mesto ter med potjo obiskal tudi Assisi, mesto redovnega ustanovitelja sv. Frančiška. Ladja, ki bišla dne 3. januarja odpeljala iz Neaplja proti Ameriki (naravnost na Vzhod je danes nemogoče!), mu je zaradi prepozne izdaje ameriškega vizuma pred noma ušla. Zato pa je dobil prostor v letalu, ki ga je dne 13. januarja iz Rima čez London odpeljalo proti New Yorku. Naš misijonar bo nekaj tednov ostal v Lemontu, ameriških Brezjah in glavnem samostanu slovenskega frančiškanskega komisariata, nato pa bo nadaljeval svoje potovanje preko San Francisca in Japonske na svoj cilj. Najprej mora v Peking, kjer ima res za vse kitajske misijonarje šolo kitajskega jezika. Po dveh letih pa bo nastopil svoje misijonsko delo v prefekturi Jungčov (Hunan), ki jo oskrbujejo tirolski frančiškani in jo je leta 1925. ustanovil naš znani misijonar p. Veselko Kevač. Slovencem je obljubljena delitev pokrajine, čim bo dovolj misijonarjev. Sicer p. Rudolfu nekateri že prej prerokujejo mučeniško palmo, a upajmo, da mu bo ušla kakor p. Bajtistu, ki je 43 let zaman čakal nanjo...

Kitajski misijoni so danes močno preizkušani. Več kot pol Kitajske je v krvavem siju revolucije. Vsi cvetoči misijoni Severne Kitajske so takorekoč popolnoma uničeni. Naš novi misijonar je tik pred odhodom zvedel za nove žrtve: komunisti so obesili škofa hollandskega frančiškanskega vikariata in več misijonarjev kamenjali... Prav to mu je bil znak, da je v kitajskih misijonih res potreben: saj vsaka fronta zahteva novih sil, ki nadomeščajo izgube... Vendar je ob priliki omenil sobratu: "Ne bi šel, če bi ne vedel, da bodo tisoči rojakov molili zame in me podpirali pri misijonskem delu!"

Da! Njega in vse slovenske misijonarje, ki se žrtvujejo v prvih vrstah svete Cerkve, ne smemo pozabiti z duhovnimi darovi! Saj bo njihova žrtev brez dvoma tudi trpečemu slovenskemu narodu v blagoslov in rešitev.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Stari Blaž pa je hitro izrabil hčerkinjo odsotnost. Oblekel je dolgo, težko suknjo, se pokril s polhovko, ter obul tople suknje-ne čevlje.

Počasi je krevsal čez cesto proti župnišču. Zunaj je bilo jasno in mrzlo. Mesec je za silo osvetljeval pokrajino; drevje je bilo posrebrano z ivjem, pod rogo je škripal sneg.

Lepa, nova, spodaj hrastava, zgoraj pa steklena vrata so vodila v župnišče. Na desni strani hodnika je bila župna pisarna, na levi pa pevska soba. Nadoljni del hodnika je bil pregrajen s steno z motnim steklom, kakor samostanska porta.

Blaž je počasi odprl težka hrastova vrata in se zelo začudil, da je bilo na hodniku še tema, kajti ob večerih, ko je bila pevska vaja je bil hodnik vedno razsvetljen.

Ko je vrata zopet zaprl je obstal in prisluhnil. Toda, bilo je vse tiho. Stopil je še korak naprej, stegnil roke in iskal kljuko pri vratih pevske sobe. Kmalu jo je našel, toda vrata so bila zaprta. Tedaj se je pa nekdo v kotu iz teme posmehljivo zarežal.

Blaž je dobro čutil, da velja ta posmeh njemu in da je nekdo naščuval pevce, da niso prišli k vaji.

Pri srcu ga je zapelo kot bi ga nekdo ranil z ostro in z beljeno konico. Zavpil je, zakrilil z rokama po zraku, nato se pa z vso močjo zagrabil za prsi in omahnil proti vratom.

(Dalje prihodnjič.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Triestu.